

PAMIĘCI PROFESORA MARIANA NAGNAJEWICZA
(29 XI 1911 – 17 VI 1987)

CARMEN III 30
(Horacy)

Pomnik sobie wzniosłem trwalszy od spiżu,
Od piramid wspanialszy Królewskich
Ni wieków pleśń, ni czasu kroki chyże,
Ni deszczu strugi z upustów niebieskich
Nie zniszczą go, ani Akwilon potężny.

Nie umrę całkiem, przetrwa sława moja
I rosnąć będzie dalej niebosiężna
Jak długo kapłan z Westalką dziewiczą
Wstępować będzie w Kapitolu progi.

Głosić mnie będą, gdzie Aufidus bystry,
Gdzie nad ludem władał Daunus skąpy w wodę.
Jam, choć z niskich sfer, lecz duchem potężny,
Do italskich strof grecką przeniosłem pieśń.

Weź moją sławę i dumy rumieniec
A mnie łaskawie, Melpomeno, pieść
I głowę w liści lauru ustrój wieniec.

Przekład Marii Nagnajewicz (1935-1999)